

A movie poster for the film 'Klaudie'. The central image shows a woman with long, wavy brown hair, seen from behind, sitting on a windowsill. She is wearing a white sleeveless top and a pink, high-waisted, zippered skirt. Her arms are raised high, palms facing forward, towards a dark, stormy sky with a bright lightning bolt striking down. The window she is sitting on is white-framed and open, with colorful flowers visible outside. The title 'KLAUDIE' is written in large, bold, pink letters across the middle of the image. Above it, the text 'Jsem průšvih jménem' is written in a smaller, black, serif font. To the right of the title, the name 'MILENA DURKOVÁ' is printed in a small, black, sans-serif font. In the bottom right corner, there is a logo for 'FRAGMENT' with a stylized 'F' icon.

Jsem průšvih jménem
KLAUDIE

MILENA
DURKOVÁ

FRAGMENT

Jsem průšvih jménem Klaudie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Milena Durková

Jsem průšvih jménem Klaudie

Copyright © Albatros Media, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  MEDIA a.s.

Jsem průšvih jménem
KLAUDIE

Milena Durková

1

Mamka nesla dvě krabice a supěla s nimi do schodů. Ještě jí zbývala dvě schodiště po čtrnácti schodech a jedno odpočívadlo. Náš nový byt v Praze byl totiž až ve třetím patře a výtah v domě nebyl.

Courala jsem se za mamkou se stolní lampou a ramínkem na šaty, co vypadlo z krabice.

Spíš než tajuplně neznámé mi všechno připadalo divné. Ne jako zvláštní, ale jako studené a nepříjemné. A dole pod schodištěm ležela chcíplá myš. Což já nesnáším.

„Ksakru,“ spustila mamka, protože horní krabice se jí začala houpat. Naštěstí mamka šikovně přešlápla a vyrovnala to.

„Mami, co v tom máš?“ pípla jsem.

„Co asi,“ zahekala mamka. „Veškerou tíhu existence!“

Měl to být samozřejmě vtip, mamka nesla jenom svoje knížky. Ona čte hodně, možná ještě víc než já. Jenže já mám ráda napínavé příběhy, co se po přečtení dají vyprávět. Ona si kupuje samá slavná filozofická pojednání s názvy jako Kritika praktického rozumu nebo Svět jako vědomí a nic. Když řeknu, že se to nedá číst ani náhodou, mamka se tomu směje, jako by právě to na tom bylo super. Filozofie je mamčin koníček. Původně měla být její zaměstnání, ale místo toho jsem na světě já. To vysvětlím později.

„Nepusť si to na palec,“ připomněla jsem mamce, když stála konečně s krabicí v předsíni našeho nového dvoupokojáku. Mamka krabice položila na komín z dvou předchozích a řekla, že mám plavat okamžitě dolů, protože to vypadá na dešť a stěhováci šli na svačinu.

Mamka běžela napřed, slyšela jsem, jak její tenisky pleskají o schody. Věděla jsem, že bych měla jít hned za ní a pomáhat, ale stejně jsem nejdřív prošla obě místnosti našeho nového bytu. Vypadaly veseleji než chodba, to určitě, ale stejně se mi moc nelíbily. Bylo to tu staré a obydlené, myslím jako opotřebované. U stropu visely lustry, co už byly úplně nmoderní, takové podivné kovové krouceniny. A parkety

v obýváku byly kdovíproč kropenaté od zelené barvy, i když zeleného tu nebylo nic. Vlastně jo, výhled z oken. Ten docela ušel. Sice byl jen do dvora, ale byly tam stromy. Kaštany, moje i mamčiny oblíbené.

„Za tohle nájemné je byt v Praze dárek,“ prohlásila mamka, když si to tu poprvé prohlédla. „My si to už vyčancáme!“

Ve Vysokém, kde jsme bydlely do dnešního rána, jsme měly tři plus jedna. To znamenalo, že jsme měly každá svůj pokoj a ještě obý-
vák. Náš panelák byl poslední v řadě, za ním už bylo jen pole a dále les. Tak to byl nejlepší panelák ze všech. A měly jsme slunce celý den, buď v kuchyni, nebo v obýváku. Ach jo!

Stála jsem u špinavého okna, které mělo pod spodním rámem škvíru, a rám byl celý černý od průvanu a ten černý průvan mi foukal na bílé tričko. A došlo mi, že v místnosti vůbec není kuchyňská linka. Dokonce ani dřez. Ze stěny trčel jen kohoutek.

Jejda! Škubla jsem sebou, jak jsem si vzpomněla, že jsem měla být dávno dole. Mamka se naštvě, že ji nechávám, ať se dře s věcmi sama. Letěla jsem dolů po schodech a myslela, že mamku potkám, jak vleče další krabici knih, které napsali lidé, co mají děsně studená jména jako Heidegger a Kierkegaard nebo Husserl. Ale po schodišti šla jen stará paní s jezevčíkem a trochu nesouhlasně se po mně koukla, asi že dolů tak letím.

Mamka byla před domem. Seděla v jednom z našich kožených křesel, která stěhováci vyndali z vozu a postavili na chodník, a v ruce držela zapálenou cigaretu. A to je nekuřačka! Mluvila při tom s nějakou paní, co uměla kouřit lépe a měla vlasy odbarvené tak na blond, že vypadaly oranžové. Když jsem k mamce přišla, chtěla mě té paní představit.

Jenže vtom se spustil parádní slejvák.

2

Moje mamka je nejdůležitější člověk v mém životě. Já mám kromě babičky v Žilině jenom ji. Babičku teď vídám hlavně o prázdninách. Před čtyřmi roky, když mi bylo devět, si vzala jednoho pána ze Žiliny a odstěhovala se za ním. Od té doby si babička stěžuje, jak je na Slovensku všechno jiné a že si tam nemůže zvyknout. A mamka babiččiny nářky nebere moc vážně a vždycky řekne, že je to fakt, všechno je tam jiné, například se tam mluví slovensky. A babička vzdychá, že od mamky se porozumění nedočká.

Jednou jsem se mamky zeptala, proč se tedy babička nepřistěhuje zpátky a nebydlí třeba s námi. Mamka řekla, že proč, vždyť babička je spokojená. Stěžuje si jen proto, že je to její způsob, jak si povídat. Je ale v pohodě, protože má zahrádku a skleník a pan Sedliak je hodný člověk a všechno jí spraví a pěstuje s ní deset druhů rajčat.

Tak babička bydlí dál v Žilině a já mám skoro pořád jenom mamku. Moje mamka je dost super zajímavá. Babička ale říká, že mamka žije divně a že by se měla usadit. Mamku to vytáčí a vždycky babičce na její námitky odpoví, že ona si přece nestěžuje. A že ji pokaždé usadí babička.

Já nevím, kdo má větší pravdu: většinou se mi zdá, že mamka. Aby šlo pochopit, proč má babička takové poznámky, musím se zmínit o svém tatkově. Samozřejmě celou dobu někde existuje, i když ne s námi. Mamka mi vysvětlila, že byl můj tatínek jen osm měsíců, dva týdny a pět dní, než jsem se narodila. Potom se všechno strašně zamotalo.

Mamka mi to vyprávěla trochu jinak než babička, ale já mám raději mamčinu verzi, protože ta babiččina je na tatku dost našťvaná. A na mamku taky. Jen proti mně babička nic nemá, naopak, říká, že beze mě by se z mamky musela zbláznit.

Mamka se s tatkou seznámila v Praze. Oba začínali studovat filozofii, a tak se potkali hned na začátku, v prvním semestru. Nejdřív si

povídali o knížkách a pak spolu začali chodit. Jenomže, a to se stalo, ještě než ten první semestr skončil, mamka zjistila, že čeká mě. Pro babičku to byl dost šok, protože ona si přála, aby mamka jenom studovala a taky aby přestoupila na jinou vysokou školu, protože filozofie babičce nepřipadala jako solidní budoucí zaměstnání. A když měla mít mamka navíc ještě mimino, babička se bála, že mamka nevystuduje vůbec nic.

Mamce to ale bylo fuk. Řekla, že stačí, když bude taťka studovat filozofii za oba dva a ona se bude starat o mě. Jenže můj taťka si najednou naplánoval, že odjede na rok do ciziny, až do Kanady. Mamka vůbec netušila, že se chystá odjet a na tak dlouho. A on odletěl hned v červnu a za měsíc mamce napsal, že natírá domy střídavě pravou a levou rukou, protože jen pravou už to nezvládá. V Kanadě jsou domy ze dřeva.

Mamka se na taťku strašně naštvála za to, že odjel. Ona to považovala za zradu. A rozhodla se, že si mě nechá jenom sama pro sebe. Když jsem se narodila, mamka řekla, že můj tatínek není ve skutečnosti můj tatínek a že ho nesmějí napsat do rodného listu. V žádném případě.

Babička se moc zlobila, že je mamka taková pomstychtivá, ale s mamkou to ani nehnulo. Ale pojmenovala mě alespoň po ní, aby babička měla radost.

Tak jsem Klaudie.

3

Ten den, kdy jsme se stěhovaly do nového bytu v Praze, jak tak hrozně přšelo, mi zmokl můj toaletní stolek. Byla jsem našťvaná. Také na mamku, protože ona, když se rozpršelo, začala zachraňovat krabice s knihami. Můj stoleček nechala stát na chodníku a nechtěla mi ani dovolit přikrýt ho před deštěm mojí peřinou.

Ta paní s oranžovými vlasy, co se s ní mamka právě seznámila, mamce pomáhala nanosit krabice do chodby pod schodiště. Dokonce na jednu, co stála ještě na chodníku, položila svoji pláštěnku, protože krabice neměla víko. Ale já jsem mamce nepomohla, i když na mě křikla, ať nestojím jako zakletá a odnosím alespoň polštáře z pohovky. Jen jsem stála u svého toaletního stolku a zírala, jak o jeho naleštěnou mahagonovou desku pleskají velké kapky a jak dopadají na zrcadlo a kloužou po něm šikmými cestičkami. A měla jsem chuť brečet. Takovýhle začátek na novém místě se mi vůbec nezamlouval!

Tenhle nádherný stolek mi koupila babička, než se odstěhovala na Slovensko. Ale ne obyčejně v obchodě. Nechala ho udělat na zakázku, přesně na míru, aby se ve starém bytě vešel mezi stěnu a konec postele. Stoleček má zakulacené rohy a do nich jsou vyřezané akantové listy jako na opravdovských starožitnostech a nahoře má oválné kulaté zrcadlo, co se dá sklápět a odklápět a je přišroubované k desce stolku. Ke stolku ještě patří stolička, co se točí jako od piana a sedátko má růžově polstrované. Ta byla našťestí ještě ve stěhovacím voze, takže nemokla.

Když mi babička tenhle stolek dala, mamka prohlásila, že je to hrozný kýč a že ve mně tímhle dárkem bude babička podporovat přesně to, co ona, coby rodič, podporovat nehodlá. Tím mamka myslela ješitnost na osobní zevnějšek. A že mi babička místo tohoto nesmyslu měla radši zaplatit nějaký kvalitní jazykový kurz. Ale já jsem z toho stolku byla radostí úplně bez sebe. Tak strašně se mi líbil, že jsem se v noci budila a musela si rozsvítit a kouknout se na něj, že ho opravdu mám.

Mamka se postupně se stolkem smířila a dokonce si ze mě dělala legraci, že je to moje kouzelné zrcadlo a že se ho ptám, zda jsem v celé zemi nejkrásnější. Ale teď v dešti zachraňovala svoje bachraté krabice plné knih a po mém stolečku se ani neohlédla.

Najednou jsem si uvědomila, že vedle mě někdo stojí. Až jsem sebou trhla, jak jsem si toho hned nevšimla. Byla to nějaká holka, vysoká přesně jako já. Stála tak blízko, že na mě skoro dýchala, a koukala na můj stoleček. A usmála se na mě, jako bychom se dávno znaly.

„Ty se sem stěhuješ?“ zajímala se. Jako by to nebylo úplně jasné z toho, co vidí kolem sebe na chodníku.

Koukla jsem se na ni. Měla rozčepýřené vlasy, jako by právě vstala z postele. Bundu, co byla tak opraná, že už neměla vůbec žádnou barvu. A taky tepláky, takové ty nejobyčejnější bavlněné tepláky vyboulené na kolenou, a špinavé tenisky. O krok jsem couvla, ale jen proto, abych si ji mohla změřit zhnuseným pohledem. Takhle vlezlou holku jsem snad v životě neviděla.

„A tebe se to nějak týká?“ Řekla jsem to schválně pomalu a srozumitelně.

Holka zrudla, otočila se na patě a okamžitě odešla. Asi nebyla tak drzá, jak jsem si původně myslela.

Mamka a ta paní s oranžovými vlasy už odnosily všechny krabice a seděly teď spolu na obrubníku, kouřily a něčemu se smály, protože už nepršelo. Byla to jen přeháňka, i když dost hustá.

Sundala jsem si mikinu a začala utírat svůj stoleček. Krásně a pečlivě, úplně do sucha.

4

Ten první večer v našem novém bytě jsme spaly na matracích na zemi. Postele se musely sešroubovat. Navíc z té mé se ztratil takový kolíček, co se zastrkuje do čela postele, a tak jedna strana pořád padala, jakmile na ní byla matrace. To zastrkování a pokládání matrace nás stálo tolik času, že se už mamce nechtělo sestavovat letiště a prohlásila, že pro jednu noc to vydržíme jen na matracích.

Ta paní s oranžovými vlasy nám přinesla teplou večerí. Ukázalo se totiž, že je naše sousedka z vedlejšího domu. A když viděla, jak se hmoždíme s postelí, řekla, ať si mamka kvůli tomu nedělá hlavu, že její přítel je hrozně šikovný a tu moji postel spraví jako nic. Když ta paní odešla, mamka byla hrozně ráda. Tedy ne že ta paní odešla, ale že i v Praze potkáme prima lidi, že už je jí to jasné.

Já jsem ale nebyla vůbec nadšená. Když ta paní s oranžovými vlasy řekla, že její přítel je šikovný, zamračila jsem se na ni, i když ona nemohla vědět proč. Bylo mi protivné slyšet slovo přítel. Mamka totiž měla donedávna také přítele, jmenoval se Luboš. A i když jsme se z Vysokého neodstěhovaly přímo kvůli němu, stejně to byla částečně jeho vina.

5

Tohle je mamčin příběh, ale musím ho říct, aby všechno dávalo smysl. Jinak by nebylo jasné, proč jsme najednou bydlely v Praze, i když ještě neskončil školní rok.

Moje mamka měla ve Vysokém stánek s občerstvením. Hned u nádraží. Byl její vlastní a mívala tam otevřeno až do tří do rána nebo jak se jí zrovna chtělo. Prodávala kávu, čaj a pití nealko i alko. Také sušenky, horké párky a pekla i vafle se šlehačkou, někdy smažila i obalovaný hermelín. Nejvíc ale prodala láhvi a plechovek s pivem, protože kromě lidí od vlaku chodili ke stánku i takoví, kterým se nechtělo spát a šli v noci na pivo. Stavovali se tam i bezdomovci, protože u mamky býval horký čaj a včerejší rohlíky s česnekovým máslem zadarmo.

Po půlnoci bývala mamka jediná, kdo měl na nádraží otevřeno. Vždycky spustila mříž a zboží podávala okénkem v té mříži. Většinou byl klídek a mamka si mezi prodáváním četla. Ale občas se stalo i něco napínavého nebo strašidelného. Třeba jednou o půl jedné v noci si tu u ní koupil takový divný pán tatranku. Mamka si ho všimla obzvlášť dobře, protože na něm bylo něco nervózního, i když vypadal normálně, jako jeho oblečení a tak. No a ani ne za půl hodiny přišli dva policisté a ukazovali mamce fotku, na které byl ten pán, jenže mladší, a ptali se jí, jestli ho neviděla. Mamce se nechtělo říct, že jo, protože si u ní koupil tu tatranku, takže pro ni byl zákazník a ne nějaký hledaný muž. Řekla, že si není jistá, že obsloužila hodně lidí. Jenže policie pak toho pána chytila na nástupišti, když se chystal nastoupit do vlaku. A dala mu želízka. Když s ním pak ti dva policajti šli kolem stánku k policejnímu autu, jeden policajt na mamku křikl, protože měl dobrou náladu, že toho chlápka chytili: „Tak ho máme!“ A ten pán, co ho zatkli, se na mamku taky koukl a mamka později řekla, že na ten pohled nikdy nezapomene. Že už ví, co je to vražedný pohled. A dostala hrozný vztek na toho policistu, protože podle toho, jak na mamku zavolal, si ten divný pán musel myslet, že je mamka na

něj upozornila. A mamka kvůli tomu týden nespala a pořád se toho pána bála, i když ho odvezli na policii.

Další věci, které se děly kolem stánku, byly většinou takové, že se někdo opilý s někým jiným opilým pohádal. V tom případě mamka většinou stáhla vevnitř roletu a četla si, dokud nebyl venku klid.

Babička nemohla pochopit, proč si mamka vybrala takovouhle práci. Navíc že chodí domů k ránu, půl dne pak spí a já jsem večer doma sama. Když mamka babičce vysvětlovala, že potřebuje dělat něco nezávislého a zajímavého, babička to nechtěla slyšet. A když jí mamka vysvětlovala, že i kdyby za jeden večer dala jednomu jedinému bezdomovci housku, má její stánek s občerstvením smysl, babička to nebrala. Pořád opakovala, že to má mamka z té své filozofie a té že se nenajíme. A že se dost nesnaží, protože jinak by si našla něco denního.

Že mamce třenice s babičkou vadí, vím podle toho, že vždycky, když babička odjede, mamka vezme nějakou těžkou knihu, nějakého filozofa, co píše tak složitě, že to možná ani nedává smysl, a zažere se do ní. Ona říká, že ji ani tak nerozhodí, když ji ve stánku někdo nespravedlivě nařkne, že ho okradla o drobné, ale od babičky jí vadí, i když jí řekne, že má nakřivo kytku ve váze. Já myslím, že je to tím, že mamka má babičku hodně ráda. Tak ji mrzí, když proti ní babička něco má.

Ale stánek si mamka vymluvit nedala, ani když jí babička říkala, ať si dá pozor, aby se o tom, že mě každou noc nechává samotnou doma, nedozvěděla sociálka. Když tohle babička řekla, mamka se tak lekla, že začala ráno vstávat a dělat mi snídani a chystat svačinu do školy. Jenže při tom bývala tak rozespalá, že mi jednou na chleba s nutelou dala salám. Tak jsem jí prostě začala ráno vypínat budík, aby se neprobudila. A snídani jsem dělala já jí. A nechávala jsem jí pod skleněným poklopem na sýry, co má nahoře cínovou veverku a přivezla ji mamce z Francie její nejlepší kámoška Jája. O Jáje bude řeč brzy.

Jednou odpoledne přijela mamka ke stánku se svojí rezavou dodávkou renaultkou Master a začala vyndávat basy s pivem a s mattonkou. A stál tam už nějaký pán a chtěl párek. Mamka řekla, ať se nezlobí, ale že bude otvírat až za dvacet minut. A omluvila se, i když otevírací hodiny měl ten pán na cedulce přímo před očima. Mamka je vždycky zdvořilá, ona říká, že když někdo pracuje v noci, vyplatí se

mu ve dne nikoho nenaštvat. Jenže ten pán jí najednou začal brát ty basy z rukou a skládat je přímo do stánku pod pult, kam si je mamka dává. Mamka si to normálně dělá nejraději sama, ale tehle pán jí byl sympatický. A ty basy nosil raz dva, v každé ruce jednu, vůbec je nemusel tahat v obou rukou a otloukat si kolena jako mamka. Když byla dodávka prázdná, mamka mu prodala ten párek a ještě si chvíli povídali. Pak se ten pán rozloučil a šel na vlak.

Další den, když mamka otevírala, to bylo lehčí, protože nemusela nosit basy s nápoji, ještě měla ve stánku zásobu. Když otevřela okénko a uvazovala si zástěru, uviděla, že ten pán, co jí včera pomáhal, stojí na protějším chodníku a kouká přímo na ni. Mamka se děsně lekla. Ona se totiž bála, aby si ji někdo nevybral jako oběť. Mamka absolutně není takový typ. Na to musí být člověk nejistý, a mamka je nebojácná. Ale to neznamená, že se nějaký zloděj nebo násilník nemůže splést.

Když ten pán viděl, že mamka na něho taky kouká, normálně se usmál a pozdravil. A šel k ní. A zeptal se jí, jestli by s ním nešla do kina. Mamka už mu chtěla odpovědět, že se spletl, protože ona má manžela. Jenže mamka opravdu není strašpytel. A tak jen řekla, že děkuje, ale do kina by nešla.

Ten pán potom řekl, že jezdí každé odpoledne ve 3:15 vlakem do Humpolce do práce. A koupil si zase párek s hořčicí. Potom si kupoval párek každý všední den celé dva měsíce a už se ani jednou nezeptal, jestli by mamka nešla do kina. Po těch dvou měsících jí řekl, že dneska jede naposledy, protože už s tou prací v Humpolci končí. A když se mamce nechce do kina, jestli by tedy nešla na fotbal.

Mamka na ten fotbal šla. On se jí ten pán mezitím začal líbit.

6

To nebylo poprvé, co měla mamka přítele. Nejdřív jsem ani nevěděla, když s někým chodila. Potom už jo, protože o tom přede mnou mluvila s babičkou. Ale k nám domů přivedla mamka až Mirka. Byl to sportovec a já jsem pro něj byla nejspíš vzduch. Ale ne jako bych mu vadila, spíš jako by ho ani nenapadlo, že by se se mnou mohl bavit. Dokonce si u nás jednou usmažil vajíčka a mě se ani nezeptal, jestli nemám hlad. A v obýváku pořád ležely jeho činky, takže i mamka nadávala, když o ně zakopla. A mamce chodil každý měsíc účet za vodu, že bychom za to asi mohly mít bazén, protože ten Mirek, když k nám přišel, se třeba hodinu sprchoval. Ale to mamce tak nevadilo. Rozešla se s ním až kvůli těm vajíčkům. A bylo jí to líto, ale mně ne. Protože ten Mirek byl sobec a nikdy mamce nepřinesl ani kytku. Jen jednou na ochutnání iontový nápoj. Jako že by ho mamka mohla ve stánku prodávat. Jenže byl hnusný, ten nápoj, a mamka ho vylila.

Tenhle nový pán, co se s ním mamka seznámila u stánku, se jmenoval Lumír, ale to jméno se mu nelíbilo, tak si říkal Luboš. Když se s mamkou scházeli asi měsíc, mamka mi řekla, že by se Luboš chtěl se mnou seznámit a jestli bych s nimi nechtěla jít na kuželky.

To mě překvapilo příjemně. Ještě nikdy totiž žádný mamčin přítel nenavrhl, abych s nimi někam šla. Spíš chtěli všichni mamku jen pro sebe. Ale tenhle pán se tvářil, že je úplně normální, že když teď s mojí mamkou chodí nejen na fotbal, ale taky do kina a do restaurací, musí se seznámit.

Mně se na začátku moc nelíbil. On například vůbec nemluvil jako mamka. Mamka sice nemluví tak spisovně jako v knížkách, ale určitě by neřekla: Máme doma králíci. Luboš navíc asi ani nevěděl, jaký je rozdíl mezi králíkem a zajícem, takže říkal: Můj brácha má zajíci. Mamka mi zakázala, abych se šklebila nebo smála, když něco takového řekne. Říkala, že nemůžu chtít, aby byl každý perfektní ve všem.

Mně ale brzy přestalo vadit i to, že Luboš říká bysem a lepčejší. Protože s tímhle mamčíným přítelem nebyla nuda.

První víkend v červnu nás Luboš pozval na Vranov a učil mě tam surfovat. Já jsem si to vždycky přála a taky mi to myslím šlo. A brzy nato jsme šli na horolezeckou stěnu a pak na opravdovou skálu. Jen bungee jumping mi mamka nedovolila. A také skok padákem jí vadil, tak jsme alespoň letěli větroněm. To už mi bylo fuk, jak Luboš mluví a že mu chybí půlka předního zubu. Protože on si pořád vymýšlel něco nového, kam bychom mohli jít a co bychom mohli dělat. A také když se v pondělí ve škole mluvilo o tom, kde kdo o víkendu byl, už jsem nemusela říkat, že jsem dočetla sedmý díl Harryho Pottera.

Potom mamka pozvala Jáju. Jája s mamkou se spolu kamarádí už od základní školy, takže vlastně odjakživa. Jája je už dvakrát rozvedená, i když je stejně stará jako mamka. Babičce se to na ní nelíbí, ale mamka říká, že když Jája zatím nemá děti, může se vdávat a rozvádět, jak chce. Mamka jí chtěla Luboše představit proto, že Jája je její nejlepší kamarádka a řekne jí na rovinu, co si o něm myslí.

Mamka chtěla, aby to setkání dobře dopadlo. Chtěla myslím i Jáju trochu ovlivnit, protože koupila novou, strašně drahou mašinu na espreso a kakaové laskonky, protože Jája je má ráda. Jája, tedy Šimpa. Šimpa byla Jájina přezdívkou ve škole, protože jí dřív odstávaly uši. Než si dala udělat operaci.

Jája přišla k nám a seděla v obýváku a Luboš zaklepal a nesl jim kafe. A talířky na ty laskonky a na každém talířku byl fialový kosatec pro ozdobu. Normálně Luboš kytky na talířky nedával, když nesl kafe jen mamce, a také neklepal, ale ten den to byl jeho nápad, aby se Jáje zalíbil. A mamka se na Luboše usmívala a já jsem se koukala na Jáju, co tomu jako říká. Jája neříkala nic. Zírala na Luboše, jako by právě spadl z Marsu a ještě nestačil odzelenat. Ale zírala jako někdo, kdo nemá Martány rád. Luboš položil táč a já myslela, že odejde, ale on zůstal stát a čekal, jestli ho Jája s mamkou pozvou, aby si k nim přisedl. Ale Jája se mračila, jako že si chce s mamkou povídat sama. Tak Luboš odešel z obýváku, protože Jája byla nezdvořilá. A mě poslala mamka do sklepa pro mattonku, tudíž jsem neslyšela, co Jája mamce řekla.

Ale nemohlo to být moc dobré, protože Jája vůbec nevypila espreso. Když odešla, mamka o té návštěvě nic neříkala a Luboš asi poznal,

že mu Jája dala málo hvězdiček. Honem vymyslel, že osmirkujeme parkety v předsíni, aby se mohly nově natřít. Aby se mamka rozveselila. To bylo od Luboše fajn. Určitě se v té situaci choval mnohem lépe než Jája. Jenže asi týden nato si mamka bohužel vymkla kotník.

7

Nesla do sklepa prázdné láhve a na posledním schodě špatně došlápla. Když se vrátila nahoru, kulhala a hrozně ji to bolelo. Já jsem jí nosila na ten kotník led, protože za chvíli otekl, že vypadal jako fialová baňka. Mamka jen sykala bolestí a bědovala, že nebude moct otevřít a že bude muset vyhodit všechno, co má rozmražené.

Potom napsala esemesku Lubošovi a on ani neodepsal a rovnou přišel k nám. Mamka asi trochu litovala, že mu dala vědět, protože Luboš začal okamžitě organizovat všechno od bolavého kotníku až po stánek. Řekl, že kotník potřebuje horké a ne studené, protože se musí prokrvit, aby se začal hojit. A přemlouval mamku, aby ho strčila do umyvadla s vřelou vodou. Mamka to nechtěla, ale pak to udělala, i když to tím bylo spíš horší. Ale když Luboš prohlásil, že otevře stánek a bude dneska v noci prodávat místo ní, mamka o tom nechtěla ani slyšet. Nakonec ji tam Luboš dovezl a pomohl jí všechno připravit. Mamka pak vevnitř ve stánku pojížděla na kolečkové židli, a když potřebovala sáhnout na polici, vstala na jedné noze. Zvládla to tak celý týden, než mohla zase normálně chodit.

Luboš byl po celou tu dobu pořád u nás. Dokonce chodil po domě v tričku, takže bylo vidět, že je barevně potetovaný až pod lokty. Mamka nechtěla, aby chodil v tričku venku, protože se za to jeho tetování styděla. Ne že by byla takový snob, ale ono to Lubošovo tetování bylo místy dost zvláštní, i když nebylo vulgární. Také u nás v domě bydlelo dost starších lidí a ti nepovažovali tetování za módu ani za umění nebo prostě jen za osobní vkus. Spíš mysleli, že kdo je tetovaný, byl ve vězení. Mamka řekla, že přece nebude sousedům vysvětlovat, že Luboš není zločinec.

Když se mamka mohla zase na kotník postavit a libovala si, že bude zase pilná a nezávislá, Luboš ji chtěl dál všude vozit a pomáhat jí se zbožím a s prodáváním. Mamka mu řekla, že je to od něj hezké, ale že není třeba. Že jí dělá dobře být nezávislá.

Jenže problém byl v tom, že Luboš to nechápal, ani když mu to řekla takhle na rovinu. Mamka pořád musela opakovat, že je všechno v pohodě, že proti němu nic nemá. Že jen chce, aby stánek byl její věc. Luboš pořád říkal, že jí ho přece nebere, jenom jí chce pomáhat. On byl geniální v praktických věcech, i v takových, do jakých se nám s mamkou nechtělo. Třeba když bylo potřeba chytit myš, měl ji za dva dny v pastičce a odvezli jsme ji do lesa a tam jsme ji pustili na svobodu. Ale stánek odmítal pochopit.

Tahle debata o pomáhání se táhla a kazila všechno, co bývalo super. Mě strašně štvala, protože Luboš s mamkou se pořád jen dohadovali, dokonce i když jsme někam společně šli. Třeba jsme jeli na minigolf a mamka s Lubošem se zasekli hned u první branky a hádali se zase o tom samém. A Lubošovi jsem se divila, že mu to pomáhání ve stánku stojí za to, protože musel do své práce ráno v sedm, takže kdyby pracoval s mamkou v noci, znamenalo by to, že by ani neměl čas jít spát. Ale on trval na svém a mamka taky. Protože ta je tvrdohlavá strašně.

Pak mamka oznámila, že pojedeme za babičkou do Žiliny. Jen my dvě. Mamka mohla v klidu tvrdit, že tam jedeme, protože babička je nemocná, nebo že potřebuje s něčím pomoci, ale ona už byla celkově na Luboše tak naštvaná, že jen oznámila, že jedeme na Slovensko a hotovo. A protože taky řekla, že stánek bude po tu dobu zavřený, zase se s Lubošem pohádali. Mamka ale trvala na svém, i když jindy říkala, že kdyby zavřela přes víkend, byla by to finanční sebevražda.

Pak už jsem se ani netěšila, až Luboš přijde. Luboš neměl klíče od našeho bytu a chodil jen na návštěvu, když byla mamka doma. Jednou ale přišel, když byla v práci, a přivezl mi jídlo od McDonalda a celý velký kelímek zmrzliny Haagen Daaz. A dokonce věděl, že nesnáším kečup, takže v hamburgeru nebyl. A když jsem se cpala tím McDonaldem, přišla mamka domů, protože si zapomněla mobil, a řekla, že si nepřeje, abych se takhle hrozně stravovala, hranolky a podobně. Luboš řekl, že jednou za uherský rok se snad nic nestane, a mamka nic neodpověděla, jen se tvářila naštvaně i na mě. A já byla otrávená z obou dvou, protože co jsem měla dělat?

Druhý den, když jsme měly odjíždět k babičce naší renaultkou, mamka najednou oznámila, že autem jet nemůžeme. A nechtěla říct

proč. Mamka řekla, že mám vyjít z domu, jít kolem zeleniny k čistírně a vyhlížet Jájina broučka. Jakmile ho uvidím, nasednu a to je všechno.

Koukala jsem na mamku, jako by spadla z višně. Věci k babičce jsem měla sbalené. Naše auto stálo před domem a bylo úplně v pořádku.

Mamka řekla, ať nic neřeším a udělám, co mi nakazuje. Tak jsem hned poslechla, protože takhle se mnou mamka moc často nemluví. A ještě dodala, ať cestou nekoukám, co kde lítá.

Ušla jsem sotva padesát metrů a už jsem viděla, jak u chodníku zastavuje Jájín jedovatě zelený brouček. Honem jsem k němu běžela a nasedla. Jája ani neřekla ahoj. Jen si oddechla a řekla, že teď ještě mamku.

Mamka seděla na náměstí na lavičce a u nohou měla dvě plné igelitky. Řekla, že jsme ten nenápadný odjezd špatně zorganizovaly, protože zapoměla dát Jáje moji tašku, a tak teď musela moje věci nastřkat do igelitek, aby to nevypadalo, jako že někam cestuje.

Mamka byla zpocená a naštvaná a Jája taky vypadala, jako že ji to moc nebaví. Mamka ji poprosila, jestli bychom se nemohly rychle stavit u ní a vypůjčit si nějakou tašku nebo kufřík, abych nemusela cestovat s igelitkami. Jája kývla, ale potom udělala něco, co mamku v té trapné situaci naprosto vytočilo. Jája totiž zastavila u obchodu a tu tašku pro mě došla koupit. Takovou černou, sportovní, nádhernou. Mamka ji chtěla hned zaplatit. Jája ji ale odbyla, že nemusí, a dodala, že spíš ať se mamka modlí, aby se ten její maniak nedozvěděl, že nám pomohla potají odjet k babičce. Protože pak by si možná nemusela být jistá zdravím. Jako Jája.

Viděla jsem, jak mamka najednou vypadá hrozně unaveně. To, co Jája řekla, se jí určitě hodně dotklo. Já jsem zatím přendávala věci z igelitky do té nové tašky. Ještě se na ní houkala cenovka a bylo na ní čtyři a půl tisíce. Tak jsem tu cenovku utrhla a hodila zmuchlanou pod sedadlo, aby se mamka nemusela naštvat ještě víc.

U nádraží mamka Jáje poděkovala a šly jsme na vlak. Mamka řekla, že teď už by jí chybělo jen to, aby potkala někoho známého, třeba pana bezdomovce Kryšpína, a musela vysvětlovat, proč má zavřeno. Naštěstí vlak už stál u nástupiště.

Mamka byla v hrozné náladě a ta ji vůbec neopouštěla. Byla to taková ta její, co při ní mlčí jako vánoční kapr ve vaně. Dokázala nemluvit skoro celou cestu z Vysokého až do Žiliny, a to je víc než šest hodin rychlíkem s přestupem v Pardubicích. Snažila jsem se taky do něčeho zabrat a luštila jsem křížovku. Mamka mi ale nechtěla pomáhat a vždycky, když jsem se na něco zeptala, říkala cože?, jako bych se jí ptala japonsky. Když už jsme byly na Slovensku, mamka mi ještě řekla, že by mě moc prosila, abych se o té záležitosti s Lubošem nezmiňovala před babičkou ani slovem, ani omylem, ani náhodou, prostě vůbec. A sice naprosto v babiččině zájmu, protože babička má vysoký tlak, tak aby třeba neměla nějakou příhodu. Zeptala jsem se mamky, o čem přesně nemám mluvit. Myslela jsem, že mi mamka třeba prozradí, proč řekla Jája o Lubošovi, že je maniak, a proč jsme musely jet vlakem, když jsme mohly jet mnohem pohodlněji autem a zastavit se někde na oběd. Ale mamka jen zavřela oči a položila hlavu na opěradlo, jako by se rozhodla, že je jí od této chvíle všechno fuk. A dojely jsme do Žiliny.

Babička měla radost, že jsme přijely. Ona je členkou dobročinného spolku jménem Anjelik a zrovna tu neděli na ní byla řada, aby se u ní doma konala dobročinná akce. Babička řekla, že mamka přijela jako na zavalanou, protože potřebuje super fantastické občerstvení, a ať si mamka vezme zástěru.

Mamka byla celou sobotu a neděli skoro pořád jen s babičkou v kuchyni. Babička měla plnou hlavu toho, že bude mít v neděli v domě padesát hostů, a tak se mamky ani moc na nic nevyptávala. Takže jí mamka ani nemusela říct, proč jsme vlastně přijely doopravdy.

Trochu se babička vyptávala mě. To když mě v sobotu dopoledne brala do obchodu, aby mi koupila nějaké slušné oblečení. Ona nemá ráda džíny, a přímo nesnáší mikiny s kapucí. Podle ní bych měla nosit sukně a blůzky a svetříky na zapínání. Já bych babičce bývala o Lubošovi řekla strašně ráda. Protože jsem o tom neměla s kým promluvit. Ale neřekla jsem, protože babička by se na mamku rozzlobila. Asi by jí řekla, že je to její vina, že si zase špatně vybrala. Mamka ale nemohla vědět předem, jaký Luboš je. Řekla jsem babičce, že mamka jednoho přítele má, ale že ho moc dobře neznám. Což byla takzvaná odpověď šalamounská, jak říká mamka. Protože já už myslela, že Luboš znám. Ale ukázalo se, že ne.

Mamka se nakonec docela rozveselila. Asi tím, že všichni chválili její pečení a vaření. Taky byla docela legrace. Babiččin spolek pozval kapelu, co hrála a zpívala písničky, jenže tak falešně, že jsme se s mamkou schovaly ve skleníku a hihňaly jsme se tam. Babička tam na nás přišla a řekla, ať toho necháme, že ta kapela sice není špičková, ale hraje zadarmo. A mamka se řehnila jak na Silvestra a řekla babičce, že už chápe, proč se na ten dětský domov vybralo tolik peněz tak rychle. Babička to naštěstí nepochopila, nebo dělala, že ne, a tak se neurazila. Já se radovala, že má mamka zase zpátky dobrou náladu. Jenže jsem se radovala předčasně.

Cestou domů vlakem mamka zase byla zticha a jen koukala z okna. Já tentokrát mlčela taky. A moc jsem si v duchu přála, aby k nám Luboš přišel a mamce se za svoje chování omluvil. A potom nás pozval třeba na bowling. Aby všechno bylo jako na začátku, jako by se nic nepříjemného nedělo.

Aby to ta cesta na Slovensko jakoby smazala. Já jsem si myslela, že je to docela normální přání.

8

Když jsme se vrátily ze Žiliny domů, musela jsem dohánět dva dny školy a mamka výdělek za víkend. Jinak bylo naprosté ticho po pěšině. Luboš k nám vůbec nepřišel. Mamka o něm ani nemluvila. Já jsem se jí zeptala, co bychom dělaly, kdyby najednou zazvonil. Jestli bychom se s ním bavily jakoby nic. Mamka mi kupodivu vůbec neodpověděla, ať se o to nestarám. Jen řekla, že čte Sokrata a hledá řešení. Já vím, že taková odpověď zní, jako by mamka byla trochu cvok. Filozof ve starém Řecku určitě nepsal o tom, co dělat v případě, když se něčí přítel začne chovat divně. Ale já mamku znám a vím, že tím chtěla říct, že si neví rady.

Mamka se myslím bála, aby Luboš třeba nepřišel v noci ke stánku a nechtěl se s ní zase pohádat. Ale on nepřišel celý týden a potom druhý. Jako by se urazil, že jsme odjely, a za to s mamkou nemluvil. Pak už začal duben a udělalo se takové chladno, že mamce došel ve stánku rum, protože prodávala jen samý grog. Další noc byla pořád hrozná zima a mamka měla pěrovou vestu a rukavice bezprstáky, aby mohla brát drobné. Trochu ji škrábalo v krku a doufala, že se jí nespustí rýma, protože lidi neradi kupují jídlo od někoho, kdo je nastydlý. Jenže rýma se jí spustila a mamka musela hrozně smrkat. Vždycky když u stánku nikdo nebyl, stoupla si stranou, aby ji nebylo vidět okénkem, a troubila jako slon, aby mohla dýchat. A jednou při tom uslyšela, jak něco spadlo. Pak jak něco prsklo. Mamka se koukla a na podlaze ležela taková malá krabička, ale nebylo to nic, co by jí spadlo z poličky. A mamka zareagovala hrozně chytré a velice rychle. Honem tu černou krabičku překročila, fofrem odemkla dveře, vyskočila na schůdky a zase za sebou zabouchla. A přesně v té vteřině to ve stánku bouchlo a začalo tam hořet.

Mamka měla naštěstí mobil v kapse. Tak hned zavolala hasiče.

Skoro zároveň s hasičským autem přijela policie. Lidi, co šli pozdě večer od vlaku, se zastavovali a ptali se mamky, jak se to stalo. A mamka jen koukala na ten oheň a kroutila hlavou, že neví. Pak

přijela záchranka, přestože se nikomu nic nestalo, a doktor dal mamce prášek na uklidnění, přestože mamka byla, až na to, že jí tekly slzy, úplně klidná.

Mamka mluvila s policií, odvážela věci, co neshořely, a přišla domů, až když jsem byla ve škole. Ale ráno před školou mi zavolala a řekla mi, co se stalo, abych se to nedozvěděla od někoho jiného. A odpoledne na mě po škole čekala. A všechno mi pověděla, jak se šla vysmrkat a o té krabičce s třaskavinou. A věděla úplně přesně, co mě napadlo, a řekla sama od sebe, že ne, že si to nemyslí. Že nevěří, že by Luboš něco takového udělal, a že to řekla i policii. Protože oni se jí ptali, jestli má přítele a jestli s ním v poslední době neměla nějaké neshody. Mamka jim řekla, že se s ním Luboš rozešel. Já jsem se divila, že mamka policii neřekla pravdu, protože se přece rozešla ona s ním, ale mamka řekla, že je to věc názoru, svým chováním se rozešel Luboš s ní. Navíc soukromé věci jsou soukromé.

Já si myslím, že mamka možná nebyla úplně na sto procent přesvědčená, že to neudělal Luboš. Protože jsem si všimla, co dělala. Vyhodila do odpadků nejen jeho pěnu na holení a žiletky, ale i takový legrační keramický cedník, co nám koupil a co se jí líbil. Ale když jsem se mamky zeptala, proč ten cedník vyhazuje, bylo vidět, že jí vadí, že jsem to viděla. Jo a pak chtěla policie mluvit se mnou.

Mamka byla ten den ráno hrozně roztržitá a málem zalila kytky vařící vodou z konvice. Ale nebyla to ta její roztržitost, jako když filozofuje nad nějakým problémem. Bylo to, jako když má starosti.

Řekla jsem, jak byl Luboš fajn a bral mě na windsurfing a na kuzelky. A že se s mamkou rozešel, protože mamka neměla čas. Což byla pravda. Že neměla čas. A ti policajti mi dali džus a ještě se ptali, jestli se kvůli tomu Luboš zlobil. Já řekla, že asi jo, protože se s ním přece rozešel. A oni na mě chvíli tak jako zkoumavě koukali a pak mě dovedli na chodbu, kde mamka čekala, a řekli, že si mě může vzít domů.

Řekla jsem mamce, na co se mě policie ptala a co jsem odpověděla. Sama od sebe, aby byla klidná. Mamka byla spokojená, že jsem neřekla, jakým způsobem jsme odjízděly na Slovensko. A ještě řekla, že by bylo nemorální Luboše z něčeho takového obvinit jen proto, že si spolu nerozuměli. A že si myslí, že tu třesavku hodil nějaký vtipálek. A že to bylo špatně udělané a křachlo to jen málo. Naštěstí.

Potom mamku chválili nejdřív v novinách, co vycházejí ve Vysokém, a pak i v Lidovkách, jak je hodná a statečná. Ti novináři se na mamku ptali bezdomovců, co chodili ke stánku, a proto se dozvěděli o čaji a houskách s česnekovým máslem. V novinách byla mamčina fotografie, tak ji zdravili lidi, co ji ani ze stánku neznali. A potom ji dokonce pozvali do jednoho televizního pořadu, kam zvou zajímavé lidi. Ale mamka tam nešla. Řekla, že článek s fotkou stačí a že chce mít radši klid, než být něco jako celebrita. A že se z Vysokého odstěhujeme.

Nejdřív jsem si myslela, že to říká jen tak, protože už nechce poslouchat, jak jí každou chvíli někdo řekne, jaké měla štěstí, že se jí nic nestalo. Protože já jsem ve Vysokém bydlela odmalička a chodila do školy a měla jsem tam všechny kamarádky. Taky mi mamka slíbila, že až jednou přinesu samé jedničky, dostanu čivavu nebo možná i pudla. Jenomže ta prskavka bouchla začátkem dubna a v půlce května už jsme poprvé spaly v Praze.

A jestli bylo ve Vysokém málo místa na psa, tak tady nebylo místo ani pro klapavku smrdutou. To je nejmenší vodní želva.

9

Když jsem se první ráno probudila v novém bytě, mamka už byla v kuchyni oblečená a učesaná a vařila vodu na čaj na náhradním vaříči ze svého stánku.

Hned se mě ptala, co se mi zdálo první noc v novém bytě. A jestli bych chtěla vajíčka sluníčka, jak jsem říkala volským okům, když mi bylo pět, ale teď už to říká jenom mamka. Já jsem měla špatnou náladu, ale viděla jsem, že mamka to schválně nebere. Ona byla rozhodnutá být veselá za každou cenu.

Nasypala jsem si oříškové müsli. A měla jsem opravdu mizernou náladu, protože jsem nevěděla, kde mám růžovou mikinu, co jsem si v Praze chtěla vzít první den do školy. A taky jsem nemohla najít mobil. Přitom jsem si byla jistá, že jsem si ho včera ještě ve Vysokém dala do kapsy u batůžku, co ho tam dávám vždýcky. A nebylo mi jasné, kde a jak jsem ho mohla ztratit.

Mamka řekla, že je venku teplo, tak na dnešek stačí tričko. A že do školy ještě nepůjdu.

„Jak, nepůjdu?“ nechápala jsem. „Jak to, že nepůjdu do školy?“

„Nejdřív si to tady musíme trochu zorganizovat,“ vysvětlila mamka. A dodala, že se to o jeden den nezblázní. A ještě řekla, že se tvářím jako deštivý víkend a že takhle mě do nové školy nepovede.

Měla jsem trochu podezření, že mamce se nechce se mnou do školy, protože se nemůže dočkat, až budeme vybalovat. Navíc pár krabic a její psací stůl ještě stály na chodbě u schodiště.

Mně se tedy nechtělo vybalovat vůbec. Ale bydlet mezi krabicemi se mi taky nechtělo, tak jsem mamce kývla.

Mamka se do zabydlování pustila s děsnou vervou a strkala nábytek, až v něm praštělo. Přišel ten přítel té paní s oranžovými vlasy, co se s ní mamka včera seznámila. Přinesl elektrickou vrtačku, co hrozně rychle zašroubovává šrouby, a sestavil postele. Mamka mu dala láhev vermutu, co měla ještě ze stánku. On řekl, že má kamaráda truhláře,

který by udělal novou kuchyň na míru. Mamka řekla, že ohledně kuchyně se musí domluvit s domácím, ale že spíš než na zakázku to vidí na něco levnějšího, nejspíš Ikeu.

Ten pán měl vytetovaného hada s otevřenou tlamou a jedovými zuby. Přímo na krku. Podle mě to vypadalo příšerně, ale mamka dělala, že to nevidí.

„Co je?“ zeptala se mě, když ten pán odešel. „Něco ti vadí?“

„To teda jo,“ řekla jsem našťvaně. „Že se vůbec nic nezměnilo. Že se zase bavíš s takovými lidmi. A pouštíš je k nám domů.“

Mamka na mě koukala pěkně zamračeně. Pak si sedla do křesla.

„Jakými takovými lidmi?“

„Takovými,“ řekla jsem. „Tetovanými.“

Mamka se zatvářila ještě víc a řekla:

„Ale že díky tomu tetovanému, jak ty říkáš, nebudeš muset spát na zemi, to nic neznamená, vid? Ty jsi mi ale princezna!“

„Jo!“ odsekla jsem. „A půjdu bydlet k babičce, protože je to u ní lepší.“

Mamka se najednou přestala mračit.

„To nejde,“ řekla úplně klidně. „Nemůžeš jen tak přestoupit na slovenskou školu.“

Tím mě mamka dostala. Protože se nenašťvala. Už jsem neříkala nic.

„Co ti vadí doopravdy?“ nedala se mamka. „Bojíš se nové školy?“

To jsem se trochu bála, ale v té chvíli mi to nepřipadalo nejhorší. Ještě jsme neměly všechn nábytek rozstrkaný na místa, a mně už bylo jasné, že nezbude místo na můj toaletní stoleček. Do ložnice mamka musela dát velký příborník, který byl ve Vysokém v obýváku. A hromotluckou skříň na šaty. Zbylo trochu místa u okna, ale tam by se dal zastrčit jedině kolmo a židlička už by se nevešla. Mamka ji položila nerozbalenou na skříň.

Řekla jsem, že babička měla pravdu, když říkala, že mamka nemá normální práci. Protože kdyby ji měla, nehodil by po ní nikdo prskavku, a nemusely jsme se stěhovat do tak malého bytu.

Mamka se pořád nenašťvala. Klidně odpověděla, že pokud jde o normální práci, mám náhodou pravdu. Tedy že ji nemá. Nemá totiž momentálně vůbec žádnou.

Teď jsem zůstala koukat já na ni. Myslela jsem, že mamka má

vyjednáno, že bude pokladní v supermarketu. Říkala mi to a taky jsem slyšela, jak o tom mluví s babičkou.

„Ty nebudeš pokladní?“ zeptala jsem se.

„Nebudu,“ odsekla mamka.

„A proč?“ nechápala jsem.

„Protože bych měla ucourané rukávy,“ odsekla mamka. To ani nebyla odpověď, protože to nedávalo žádný smysl. Ale bylo mi jasné, že mamce se taková práce nelíbí. Že si radši zase bude hledat něco praštějšího, jako prodávat v noci ve stánku u nádraží. Chtěla jsem se jí na to zeptat, ale mamka mi podávala nákupní tašku a peněženku.

„Přijela k nám babička z Ameriky,“ řekla už zase příjemným tónem. „A přivezla nám osminu vejce, teda másla, vejce, tři mattonky a tmavý chleba. Budeš si to pamatovat?“

„Ne,“ řekla jsem. Znamenalo to, že jo. Ale mamka už ví, že jí odpovídám ne, když se na něco ptá zbytečně.

Seběhla jsem po schodišti a vyšla z domu. Dole už alespoň nebyla ta hnusná chciplá myš a venku svítilo sluníčko.

10

Naše nová ulice se svažovala směrem k široké ulici, co po ní jezdily tramvaje v obou směrech. Courala jsem se co noha nohu mine až na křižovatku k samošce. To byla výhoda, měly jsme blízko na nákup. Myslela jsem na to, že takhle praštěnou a odvážnou mamku, jako mám já, asi jen tak někdo nemá. Ale v poslední době mě to docela štve.

V samošce skoro nikdo nebyl, protože bylo teprve dopoledne. Naskládala jsem honem do košíku, co mi mamka uložila. U pokladny jsem se dívala paní pokladní na rukávy. Jenže ona měla blůzku s krátkým rukávem. Krásně nažehlenou. Také měla umělé řasy a pusu namalovanou tak, že vypadala jako růžové perleťové srdíčko. Moje mamka má dlouhé hnědé vlasy a ty si vždycky jen stočí a v týlu připne sponou. A všechny prameny, co jí během dne vypadnou, všelijak zastrká, aby jí nepadaly do obličeje. A když se pak náhodou koukne do zrcadla, řekne: „Ježkovy zraky.“ A sundá si tu sponu a stočí si pod ni vlasy a potom to jde znovu od začátku. Nedovedu si mamku představit, jak jednou rukou skenuje zboží a druhou si zastrkuje vlasy.

„Sto dvacet pět,“ opakovala netrpělivě paní pokladní. Podala jsem jí dvě stokoruny.

„Vejsce!“ zavolala za mnou, když už jsem byla skoro u dveří. Vrátila jsem se a ona mi je podala dost nevlídně.

Vzala jsem si vajíčka a poděkovala jsem. A nedovedla jsem si představit, že by si moje mamka malovala pusku do srdíčka a že by jí vadilo, že někdo něco zapomněl. U ní u stánku zapomínali lidé hodně věcí, deštníky, peněženky, knížky a jednou jeden pán zapomněl psa. To jsem byla ještě malá, takže mi bylo líto, když se pro něj vrátil.

A jak jsem si myslela slovo pes – to už jsem byla venku na chodníku s vajíčky a zbytkem nákupu – najednou jsem psa uviděla. Byl to strašně velký vlčák. Měl huňatou hlavu skoro jako medvěd, a jak dýchal s vyplazeným jazykem, vypadal, jako by se usmíval.

Jenže pak jsem si všimla, kdo toho psa drží na vodítku. Byla to ta holka ze včerejška, co byla tak hrozně oblečená. I dneska. V tepláčkách s vytlačenými koleny a levňáckém bavlněném tričku.

„Čau,“ řekla mi, jako kdybychom se znaly.

Neřekla jsem nic.

„Viděly jsme se včera,“ řekla ta holka, jako by jí nedocházelo, že se s ní pořád ještě nechci bavit. „Když jste se stěhovaly. Já bydlím tamhle.“

Ukázala na dům na protější straně ulice, co měl vchod zastavěný lešením.

Pes té holky byl strašně krásný a mně se ho chtělo pohladit. Ale pořád jsem ještě myslela na to, co jsem říkala mamce, že by se měla kamarádit s jinými lidmi než takovými, co mají oranžové vlasy a na krku vytetované hady. Tahle holka se svými tepláky a děravými tenis-kami měla na tričku zapraný flek.

„To ses asi spletla,“ řekla jsem jí, i když ne tak nepříjemně jako včera. „Já se nepamatuju.“

Páni! Ta holka snad spadla z Marsu. Protože ona na mě vytřeštila oči, jako by jí ještě nikdo v životě nedal ťáfkou. Ale už nezrudla jako včera. Jen si přitáhla toho nádherného psa k noze, udělala vpravo v bok a chtěla přejít ulici. Ten pes jí to ale nedovolil, protože jelo auto a bylo už docela blízko. Zůstal stát a zaštěkal. Ta holka ho pohladila, a když auto přejelo, přešla a už se neohlédla.

Courala jsem se domů. Za křižovatkou jsem trochu přidala, aby mamka neměla starost, kde jsem. Začínalo mi vadit, jak jsem se chovala. A styděla jsem se, jak se to té holky dotklo. Měla sice hrozně oblečení, ale dala mi dvě šance.

A taky mě napadlo, že mamka je v tomhle ohledu mnohem chytřejší. Protože jsme tu teprve od včerejška, ale dá se říct, že už má jednu kámošku.

Za jediný den je to slušný výkon.

11

Mamka neúnavně uklízela a organizovala celé dopoledne. Otvírala jednu krabici za druhou a bědovala, že si je měla líp označit. Podle mě je ale měla označené dobře. Problém byl spíš v tom, že některé věci nebylo kam dát. Třeba nádobí a ostatní kuchyňské věci. Mamka narovнала krabice s kuchyňským náčiním vedle toho kohoutku, co pod ním nebylo umyvadlo, a řekla, že v neděli pojedeme do Ikey podívat se, co mají.

Dostala jsem půlku mamčiny skříň. Moje stará skříň zůstala ve Vysokém, protože by se sem už nevešla. Navíc vypadala děsně. Když jsem byla malá, nalepila jsem na ni spoustu všelijakých samolepek a ty už nešly sundat.

Mamka leštila okna v budoucí kuchyni a já se jí zeptala, jestli se chce podívat, jak jsem si srovnala věci. Mamka řekla, že to je moje věc, jak se zorganizuju, jen aby se tam ona ještě vešla se svými pěti tričky.

Nabídla jsem mamce, že jí oblečení srovnám, aby mohla ještě pověsit záclony. Mamka proti tomu nic nenamítala, tak jsem otevřela krabici nadepsanou velkým písmem TRIČKA. V té krabici byly dvojice džíny, jedny béžové kalhoty, letní sukně, jedny šaty, dvě blůzky, kozačky, zimní bunda umaštěná od párků u stánku a opravdu pět triček. A byla to jediná krabice.

„No, mami?“ Otočila jsem se k ní. „Kde máš oblečení? Kde jsou tvoje večerní šaty?“

Mamka si odhrnula oběma rukama vlasy a pěchovala si je do uzlu pod sponou, jako by chtěla získat čas.

„Všechno, co jsem neměla na sobě víc než dva roky, jsem vyhodila,“ oznámila. „A věci, co jsem nosila do stánku, kromě bundy, protože strašně smrděly párkama.“

„Takže tohle je teď úplně všechno, co máš na sebe,“ řekla jsem ohromeně.

„Ještě mám někde sandály,“ mávla mamka rukou. „A tyhle tepláky.“ Usmála se a dodala: „Když nový život, tak nový život, ne?“

Nový život? Na co, když ten starý byl úplně dobrý? Bylo mi skoro do breku. Co to mamku napadlo? Jak si sežene práci v Praze, když nemá ani hezké oblečení? Najednou mi připadalo, že babička má pravdu. Že mamka je opravdu moc výstřední a všechno přehání.

„Super,“ řekla mamka, když se poštěstě ujistila, že záclona nevisí nakřivo.

Já jsem se s ní měla chuť pohádat kvůli tomu jejímu vyhozenému oblečení, ale ona se usmívala, jako že přijde něco příjemného. Požádala mě, abych jí pomohla rovnat knihy do knihovny. A vymyslela si, že je budeme řadit podle toho, kdy kdo z těch pánů filozofů žil, přibližně nebo doopravdy. Bylo mi jasné, že si to vymyslela proto, aby zamluvila to oblečení. A taky aby mě vzdělávala, když jsem nešla do školy.

Už jsme měly postavené dvě řady knížek, ale nebylo tam ještě ani jedno ženské jméno.

„Mami, proč je tolik filozofů a tak málo filozofek?“ zeptala jsem se. A hned mi došlo, že jsem touhle otázkou zamluvila, že jsem vlastně naštvaná. Mamka ožila a začala hned vysvětlovat.

„Já myslím, že to je špatně položená otázka,“ řekla. „Spíš se ptej, co by se na světě muselo změnit, aby bylo filozofek víc.“

Chvilku jsem o tom přemýšlela a pak jsem řekla, že bych se na to potřebovala najít. Mamka se uchichtla a řekla, že pro dnešek bylo pořádkumilovnosti dost. A že mě zve na pizzu.

Malá pizzerie byla hned v ulici kolmé k té naší. Měli tam jen čtyři stolky, ale asi padesát druhů pizzy, kdyby se spočítaly všechny kombinace. Já jsem si dala houbovou, protože ji mám nejradši. Mamka říká, že pizza není zdravé jídlo, a objednala si zeleninovou. Ale byla na ní kromě sýra a kečupu jen brokolice a papričky z konzervy a mamka uznala, že moje houbová je přinejmenším chuťově lepší. Pak si mamka dala ještě kapučíno a šly jsme na procházku.

Procházely jsme se ulicí mezi vilkami a držely jsme se za ruce. Viděla jsem v jedné zahrádce moc hezkého psa, pudlíka barvy aprikot. Ale jedna věc na něm byla praštěná. Měl ofinu obarvenou na růžovou, takovou tu výraznou, co se jí říká „hot pink“. Zeptala jsem se mamky, jestli mi už brzy koupí psa bez růžové ofiny. Mamka se zasmála

a řekla: „Kdoví?“ Bylo vidět, že má dobrou náladu. Řekla, že podle ní nový život začíná docela příjemně a že jsme dneska udělaly dobrý kousek práce. A že si zítra začne hledat něco, z čeho by koukaly nějaké koruny. A já půjdu do školy.

Což mi tu dobrou náladu hned zase nabouralo.

12

Tu noc jsem se pořád budila a koukala na stín na zdi, co ho tam dělal strom ze dvora. Venku svítil kulatý úplněk a já pořád počítala, za kolik hodin budu muset vstávat, oblékat se, čistit si zuby. Mamka spala jako dudek a tiše. Já jsem se vrtěla a převalovala, až jsem toho musela nechat, abych ji nevzbudila. Nakonec jsem to už nevydržela, vyšťárala potichu z nočního stolku baterku a šla po špičkách ke skříni. Nemohla jsem si vzpomenout, jestli jsem z krabice vybalila svoje černé džíny, co mají na zadní kapse vyšitou modrou kytku. Babička mi je koupila vloni v Miláně a jsou to moje nejlepší. Vůbec jsem nevěděla, v čem se v Praze chodí do školy. Ve Vysokém to bylo dost fuk. Ne úplně fuk, ale každý každého znal. Moje kámoška Zorka nosila všechno ze sekáče a občas jí maminka přinesla divné věci. Jednou za čas ji Zorka umluvila, aby jí koupila něco normálního. Já jsem zase musela nosit vyšíváné svetříky na zapínání, co mi kupovala babička od jedné paní, co je kupuje obyčejně a vyšívá barevnými bavlnkami. Alespoň jednou za měsíc, rozhodla mamka. Tak jsem je nosila hned první pondělí, abych to měla za sebou.

Ale co si mám vzít první den do školy v Praze? První den je strašně důležitý. Hrozně nerada bych vypadala, jako že jsem úplně mimo.

Džíny s kytkami jsem našla. Měly pořád ještě dole roztřepenou nohavici, co mamka nestihla zašít, ale to nebude vidět. Jenže co k nim? Růžovou mikinu na zip mám nejradši. Jenže co když je v Praze růžová trapná barva? Probírala jsem se v komínku triček, až mi spadla baterka na podlahu a udělalo to pěknou ránu.

„Co je?“ ozvala se mamka.

„Nic,“ řekla jsem. Ale ona už vstávala. Zvedla baterku a posvítila si na mě a na otevřenou skříň.

„Ježkovy zraky,“ řekla a ani se nezeptala, co tady blázním. Šla do kuchyně a přinesla mi sklenici mattonky.

„Ráno moudřejší večera,“ řekla a vzala mi prázdnou sklenici. Jenže já stejně nemohla spát. Poslouchala jsem, jak v dálce cinkají tramvaje,

a koukala, jak se rozednívá, ale záclony zůstaly šedivé. Napadlo mě, že mi slunce bude svítit na psací stůl, až budu psát úkoly, a že mi to možná bude vadit. A pak jsem najednou usnula.

Když jsem, hrozně nerada, otevřela oči, stála nade mnou mamka a křenila se od ucha k uchu. Na dlani pravé ruky držela talíř a kroužila s ním, jako by prováděla nějaké kouzlo. Na talíři ležely dvě zavinuté palačinky a kapala z nich broskvová marmeláda.

„Pojď honem,“ pobízela. „Už je čtvrt na osm.“

To snad není pravda! Zaspat zrovna první den, když jsem chtěla být v pohodě!

„To zvládneme,“ slibovala mamka. A navrhla, ať si vezmu obyčejné tričko. A sčesala mi vlasy do culíku.

„První den je lepší být v klídku,“ řekla, jako by to bylo bůhvíjaké moudro. Trochu mě uklidnilo, že mě mamka chápe, ale ty palačinky jsem stejně skoro nemohla spolknout.

„Pohoda,“ otravovala dál mamka. „Stejně přijdeme až po zvonění. A nejdřív musíme do ředitelny.“

Už jsem neřekla ani slovo, celou cestu do školy. Dokonce ani to, že žádné takovéhle problémy jsme nemusely mít, kdyby nebylo mamčích nápadů.

Někdy má babička vážně svatou pravdu.

13

Moje nová škola byla od našeho domu jen dvě stanice tramvají. Nebyla větší než naše ve Vysokém, ale připadala mi mnohem míň moderní. Ale na chodbách byla cítit úplně stejně, dezinfekcí a trochu šatnou.

Mamka mě nepřestávala vytáčet. Měla totiž takové ty džíny, co jsou děravé, už když se koupí, ale co už se zase nenosí, jenže mamka si toho zatím nevšimla. A když jí to řeknu, tak odpoví jako kniha, že módu podle ní dělají lidi tím, co je baví nosit, a ne nějací návrháři u psacího stolu. A vlasy jí padaly ze spony na ramena, takže je musela pořád zastrkovat. Já jsem ji takhle s sebou nechtěla. Chtěla jsem, aby měla letní šaty a bílé lodičky a namalovala si pusu. Jenže mamce bylo úplně jedno, že je neupravená a vypadá jako cvok, protože mumlá latinská moudra.

Vyučování už začalo, tak byly chodby alespoň prázdné. Mamka se dole koukla na plánek a šly jsme do prvního patra do ředitelny. Mamka pořád říkala věci jako *Non scholae, sed vitae discimus* a hned to překládala, jako že se učíme pro život, ne kvůli známkám, ale já myslím, že to říkala jenom proto, aby mě trochu rozptýlila, protože mně pořád ještě nebylo vůbec do řeči. Navíc si pěkně odporovala, protože jestli se učíme pro život, proč ještě nemám aprikot pudla? Samé jedničky, to určitě! Mamka zaklepala na dveře ředitelny a mně připadalo, že zbytečně nahlas.

Jenže když se ozvalo dále, úplně to zadunělo. Ředitelka seděla v ředitelně za stolem a její vlasy vypadaly spíš jako zrzavá hříva. A byla tlustá. Tak bachratou ředitelku jsem v životě neviděla. Na bílé blůze měla drobký, protože zrovna jedla sušenky z otevřeného balení na psacím stole, a byly to zrovna moje oblíbené kulaté sušenky Princ! Blůzu měla úplně zasněženou. Ale nezatvářila se rozpačité nebo naštvané. Usmála se na mamku a řekla, ať se posadíme. Potom vstala, šla k umyvadlu a ty drobký si ometla. Když si sedla zpátky za stůl, znovu se na mamku usmála. Pak se koukla na mě a to bych nikomu nepřála. Bylo to, jako bych seděla pod rentgenem.

Začala jsem poslouchat, až když byla mamka v plném proudu povídání. Podle mě toho o nás nemusela povídat až tak moc. Jako že jsme samy dvě a že jsem levačka, ale nemám s tím žádné potíže, a že bych v tomhle pololetí potřebovala přidat v matematice. Jenže to vypadalo, že paní ředitelku to zajímá, protože poslouchala a pokyvovala. Potom mamce poděkovala a řekla, že dohlédne na to, aby měla hned od začátku dost informací o tom, jak to ve škole chodí a tak. Pak se ta ředitelka zase koukla na mě, ale tentokrát se to už dalo snést. A zeptala se mě, jestli bych k tomu, co moje mamka právě řekla, chtěla ještě něco dodat.

Řekla jsem, že mám dojem, že dodat už není co. Mamka se na mě dotčeně koukla, ale ta ředitelka se zasmála.

Mamka vstala, podala jí ruku a děkovala za pěkné přijetí. Já jsem poznala, že je mamce sympatická, protože mamka jí podala ruku doopravdy. Jako že s ní potrásla. Najednou ta ředitelka řekla:

„Já vás znám z novin.“

Mamka se tvářila jakoby nic, ale já věděla, že jí to spíš vadí.

„Bohužel,“ řekla. Pak už jen na shledanou a klaply za ní dveře.

Když mamka odešla, myslela jsem, že se mě ta ředitelka bude vyptávat na všechno možné, aby přesně věděla, co dostává za dáreček. Ale ona jen řekla, že mám příští hodinu fyziku. A ať jdu nejprve do sedmé A, která je na tomhle patře hned první učebna u schodiště, a tam chvíli počkám. Moje třída má dneska první hodinu volnou.

Poděkovala jsem a šla hned do té třídy. Když jsem vešla, seděly tam v hloučku čtyři holky a trochu se mě lekly. Asi že tam byl cítit lak na nehty.

„Čau,“ řekla jsem, ale žádná z nich neodpověděla. Jen na mě koukaly a pak kývly. Ale ne že by na mě byly zvědavé. Jen jako že jsem je vyrušila. A zase otočily hlavy do hloučku a bavily se dál.

Šla jsem až dozadu do třídy. Napadlo mě, že když se tváří tak nevlídně, měla bych buďto jít k nim a říct, kdo jsem, nebo jít na chodbu a koukat se tam třeba z okna. Ale to by mě mohl vidět nějaký dozor. A ptát se, co tam dělám a proč nejsem ve své třídě. To bych hned první den nechtěla.

Alespoň jsem si svoje nové spolužačky prohlížela. Jedna z nich měla moc krásné vlasy. Dlouhé a těžké, a jak pohazovala hlavou, létaly

kolem ní a byl to pořád krásný světle hnědý pás. Ale to jejich oblečení... Bylo drahé, značkové.

Je to takové moje tajemství, protože bych to nemohla říct mamce, ona by se rozčílila. Ale mně se značkové oblečení hrozně líbí. Jednou jsem to mamce trochu naznačila, když jsem chtěla na zimu bundu, co se objednávala po internetu z Německa. Mamka řekla, že ta bunda je absurdně drahá a že nemá pocit, že by ta cena měla vliv na funkčnost oděvu. Tedy jak bude ta bunda hřát. A že stejně momentálně nemá mezinárodní platební kartu. A já jsem jí řekla, že my nemáme nikdy nic. A tou jedinou větou se mi podařilo mamku pěkně naštvat. Řekla, že jestli si tohle myslím, tak všechno, co ona dělá, je k ničemu. A jestli prý se domnívám, že kreditka z nás udělá lepší lidi, tedy jako kvalitnější. Já se nechtěla jen tak vzdát, tak jsem řekla, že pro ekonomiku země je rozhodně lepší, když lidi používají bankovních služeb a nakupují. Na to mamka neřekla nic. A místo aby se se mnou dívala na film, četla si Wittgensteina. To je jeden slavný filozof a my máme náhodou skoro stejné příjmení, jenom se píšeme s jedním t. Já jsem kvůli té bundě napsala babičce a ona mi ji okamžitě chtěla koupit. Ale já se bála, že se třeba s mamkou nepohodnou, tak jsem radši nosila tu starou.

Holky si podávaly mobil a četly nějaký e-mail nebo blog. A smály se. A pak taky psaly blog. Nebo možná chatovaly.

U nás ve Vysokém se nic z toho ve škole nesmělo. Bylo by fajn, kdyby se to tady smělo. Přemýšlela jsem, jak se na to šikovně zeptat, ale vtom zazvonilo tak hlasitě, až jsem leknutím nadskočila. Ta dlouhovlasá holka schovala telefon a všechny čtyři si posbíraly batohy a šly ke dveřím.

Nechala jsem je jít. Já nejsem normálně plachá nebo stydlivá, ale hrozně nerada někoho otravuju. Když mi došlo, že jsem se jich měla alespoň zeptat, kam mám jít na další hodinu, byly už skoro u schodiště. Napadlo mě, že bych mohla jít dolů a podívat se na ten plánec, podle kterého mamka zjistila, kde je ředitelna. A dál mě napadlo, že ale není jisté, že by to pomohlo, protože fyzika se nemusí učit pokaždé ve fyzikárně. Rozhlédla jsem se po třídě a všimla jsem si, že každý stůl má pod deskou takovou malou přihrádku, co jsme ve Vysokém neměli. Určitě tam někdo bude mít zastrčený rozvrh. Když budu

vědět, která je to třída, najdu to snadněji, než když budu chodit po chodbě a ptát se, jestli někdo náhodou neví, kde má sedmá A fyziku.

Obcházel jsem mezi lavicemi a nakukovala do přihrádek. Hned se poznalo, kde sedí holka a kde kluk. Kluci měli větší chaos. Ale nikde nekoukal rozvrh. Až v poslední lavici u okna ležel sešitkový kalendář. Vytáhla jsem ho a otevřela. Na první stránce bylo napsáno: Že se nestydíš, koukat do cizích věcí. Na další bylo šikmo poznamenané telefonní číslo. Na třetí stálo: Ještě máš šanci být slušný člověk. Na čtvrté bylo velkými písmeny: FUJ! Na páté byl rozvrh pečlivě narýsovaný podle pravítka. Ale na příští hodinu tam bylo napsáno jen fyzika a pod tím maličkým písmem bohužel.

Ten zápisník byl legrační. Líbil se mi ten styl. Zalistrovala jsem dál, protože jsem byla zvědavá na tu osobu, které patří. Jenže najednou se těsně vedle mě ozvalo: „Dovolíš?“ A někdo mi ten zápisník vytáhl z ruky.

Lekla jsem se a otočila se. Vedle mě stála ta holka, co se mnou už dvakrát mluvila.

Co jsem se k ní chovala tak nezdvořile. Když to řeknu mírně.

14

Koukala jsem na ni, jako by vletěla do třídy klíčovou dírkou. A cítila jsem se, jako bych byla tuba rajskeho protlaku a někdo mě přišlápl. Chtěla jsem vysvětlit, že jsem se jen potřebovala kouknout na rozvrh, protože nevím, kam mám jít na příští hodinu. Ale neřekla jsem nic. Bylo mi super trapné, že mě ta holka přistihla, jak si čtu v jejím zápisníku.

Navíc ona vůbec nečekala, že jí začnu něco vysvětlovat. Zastrčila si zápisník do kapsy u špinavého kostkovaného batohu a šla ke dveřím. Měla na sobě oprané džíny a tričko jako včera. Jen už na něm nebyl ten zapraný flek. Tak to asi bylo jiné. Byla hubená a při chůzi se klátila skoro jako kluk.

Pak se stalo něco překvapivého. Protože ona se u dveří ohlédla a zeptala se: „Víš, kam máš teď jít?“

Zavrtěla jsem hlavou. Pořád jsem byla červená, to jsem cítila.

„Já jsem jen chtěla...“ začala jsem. Ale tu holku asi opravdu nezajímalo, proč jsem listovala tím jejím sešitkem, protože mě přerušila:

„Tak pojď. Už bude zvonit.“

Cestou po chodbě neřekla vůbec nic. Jen se tak neelegantně klátila a hvízdala si. Klíďo píďo ve škole. A když jsme potkaly nějakou učitelku, tak se na ni za to hvízdání jen koukla a řekla: „No Maruško...“ Jako by jí to doopravdy ani moc nevadilo.

Ta divná holka totiž hvízdala fantasticky dobře.

Nikdy jsem nikoho tak hvízdát neslyšela.

15

V té nové škole jsem si připadala jako v Americe. Tedy já v Americe zatím nebyla. Ale mamka má jednu kamarádku a ta se tam přestěhovala. A psala, že si tam přijde, jako by měla nasednout na rozjetý kolotoč. A že nemá cenu čekat, že se ten kolotoč zastaví, protože ani nepřibrzdí.

Nová matikářka, jmenuje se Bělohlávková, mě hned ten první den vyvolala k tabuli. Tedy ona řekla, že by mě ráda „pozvala“ k tabuli, ale mně to moc vtipně nepřipadalo. Chtěla, ať vyřeším trojčlenku pomocí zlomků, a já netušila, jak se to provádí. Prostě jsme to ve Vysokém takhle nebrali. Tak jsem na to chvíli koukala a pak jsem si mohla jít sednout. Ukázalo se, že je to směšně jednoduché, jelikož se sečtou čitatelé a jmenovatelé. Ale aspoň bylo jasné, že nejsem budoucí Einstein, stejně by to časem prasklo... Po matice jsme měli třídní na zeměpis. Jmenuje se Alrrazzaq, protože její manžel je z Argentiny, ale všichni jí říkají Alenka, protože to jméno se prostě nedá vyslovovat xkrát denně. To jsem se dozvěděla od holky, kterou mi třídní přidělila, aby mi pomáhala, a taky mě vedle ní posadila. Jmenovala se Dita a byla to jediná holka, vedle které bylo volné místo.

Dita měla baculatý obličej a vlasy sestřižené rovně kolem uší na mikádo. A ráčkovala, ale ne moc, spíš to znělo zajímavě. Docela se mi líbila. Hned mi řekla, že si můžu opsat rozvrh hodin a ještě něco o pěveckém kroužku a že za každý pozdní příchod je žlutá karta a za tři žluté karty v pololetí se nesmí do kina nebo do divadla.

Ale to bylo bohužel skoro všechno, co jsem se dozvěděla. Zajímavého zatím nic. Dita mi pověděla jen školní věci.

Třídní se mi také docela líbila. Řekla třídě, že jsem se přistěhovala z Vysokého a že nechce slyšet řeči o psychiatrické léčebně, která se tam, jak všichni vědí, nachází, protože ty jsou v Praze také. A pak se mě přede všemi zeptala, jaké mám koníčky.

Řekla jsem, že hodně čtu. Raději bych řekla, že hodně surfuju. Jenže by se mě někdo mohl zeptat, jaké mám vybavení a tak. Ale to

všechno patřilo Lubošovi, takže bylo definitivně po surfování. Myslela jsem, že třídní se zeptá na moje oblíbené autory nebo knížky, ale ona jen kývla, protože chtěla učit.

Bála jsem se, že když jsem řekla, že ráda čtu, někdo by mohl udělat narážku, že jsem si četla v tom Maruščině zápisníku. Ale nikdo nic neřekl. O tom ani o ničem jiném. Při poslední hodině jsem se musela dovolit na záchod. Sice jsem ho hned našla, ale bylo tam tak nakouřeno, že tam bylo modro. Asi jsem hodně načichla tím kouřem, protože když jsem se vrátila do třídy, byla čeština, češtinářka natáhla nosem vzduch a divně se po mně koukla.

Já bych ale mnohem radši měla hned první den průšvih za kouření během vyučování, než abych zjistila, že jsem se celkem třikrát chovala nezdvořile k holce, co se mnou chodí do třídy.

Cestou domů šla ta Maruška po ulici přede mnou. Když šla kolem výlohy drogerie, zahlédla mě myslím v odrazu ve skle. Ale nepočkala na mě.

Sice mě to mrzelo, ale moc jsem se jí nedivila.

16

Doma jsem si sedla v kuchyni, co tam ještě nebyla, na stoličku a seděla jsem tam bez pohnutí hrozně dlouho. A přála jsem si, aby se stolička se mnou vznesla jako v nějaké pohádce a zaletěla se mnou zpátky do Vysokého, do našeho starého bytu. Abych viděla oknem břízu, co vypadá jako jezinka s rozpuštěnými vlasy, a slyšela, jak venku vrkají hrdličky. A třeba i jak sousedka chodí sem tam po balkoně a hrozně nahlas telefonuje. Tady jsem slyšela tramvaje a cítila, jak se dům trochu třese, když projíždějí kolem. Teď odpoledne svítilo sluníčko do oken a bylo vidět, že mamka je napoprvé neumyla úplně dobře. Až to zjistí, vrhne se na ně znovu. Já řeknu, že v Praze je špinavější vzduch, ale ona to nebude chtít slyšet, i když je to jistě pravda.

Vlastně ten první den, když se to tak vezme, neproběhl tak zle. Spolužáci si mě spíš nevšíмали. Jeden kluk do mě vrazil a neomluvil se, ale jinak byli všichni v klídku. To bylo určitě dobré znamení. Protože když si něčeho nevšímám, tak je to spíš normální.

Pak jsem si vzpomněla, že mám domácí úkol a že se na něj netěším. Dala mi ho třídní. Měla jsem napsat něco o Vysokém a seznámit spolužáky s městem, odkud jsem se přistěhovala. To jsem měla nahlas přečíst. Třídní řekla, že jestli si troufám, můžu mluvit i zpaměti.

Mamka se na mě vždycky zamračí, když řeknu o nějaké učitelce, že má blbé nápady. Ona říká, že učitelky mají hrozně těžké povolání a také nedocenené. A že ona by to nikdy nezvládla. Že by pořád odcházela ze třídy na chodbu filozofovat.

Což je dost legrační představa. Ve třídě vznikne nějaký virvál a učitel odejde na chodbu, aby se nad tím v klídku zamyslel. Ale neměnilo to nic na tom, že tenhle domácí úkol byl trapný. Pochybuju, že někoho v téhle nové třídě zajímá menší město někde na Vysočině. Protože kdyby je zajímalo, tak už se mě dneska ptali, jaké to ve Vysokém je.

Asi nebude nikdo poslouchat. Nebo se najde někdo, kdo se bude pošklebovat. Jenže já mám Vysoké ráda, je to moje město. A nechci

ho vnucovat, protože je mi fuk, jestli se někomu se líbí, nebo ne. Když mamce spadly do vany Pascalovy Myšlenky, tolik se na sebe zlobila, že si uložila půst na celý den a opravdu nejedla. A to by jí někdo mohl říkat věci jako – tak co, nechají tě ti tvoji filozofové najíst? Mamce by to určitě vadilo. Protože když má člověk něco rád a někdo o tom žertuje, trochu přestává chápat legraci.

Navíc o Vysokém ví každý hlavně to, že je tam zařízení zvané cvo-kárna neboli túlpashaus. Jak už třídní řekla.

Naštěstí už mamka zapojila počítač. Nejdřív jsem nakreslila a naskenovala plánek psychiatrické léčebny a rozmnožila ho na tiskárně. Potom jsem si vzala mamčin slovník Psychologie a psychiatrie a našla v něm pár chorob. Dvě. Předpokládala jsem, že na víc nebude čas nebo to třídní nebude chtít poslouchat. Protože tím svým úkolem o Vysokém těžko myslela podrobnosti o schizofrenii a maniakální depresi.

Ty duševní poruchy byly dost hrůza. Když jsem dopsala, byla jsem ráda, že přes všechny ostatní potíže jsem alespoň normální. Relativně.

Šla jsem se najíst do kuchyně, co ještě žádná kuchyně nebyla, a pak jsem si napsala ostatní úkoly. Všechny čtyři. A myslela jsem na to, že ve Vysokém býval limit tři prověrky na týden a na den tři úkoly. V Praze to patrně bude tvrdší.

Aspoň že nejsem schizofrenik.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.